

до плетищата, лукаво ни изглеждаха, като ни изпрашаха своитѣ прѣзрителни погледи. А пъкъ за вѣнецъ на всичко това, сегисъ-тогисъ единъ прѣкладъ на пушка въ гърбоветѣ ни подпомагаше да прѣминемъ по-скоро селото, което бѣше доста дълго. Въ това врѣме башибозуцитѣ се провикваха самодоволно: „*Алѣнъ сизе бѣларско царство.*“ Едни отъ селенитѣ ни гледаха и състрадателно, а повечето пъкъ викаха: „*удрете, аи, хакъ имъ е, тѣ ни развалиха рахатлъка.*“ Ударитѣ станаха прѣсилени и ужасни. Крѣвъ заблика прѣзъ утѣнитѣ ми. Щомъ излѣзохме отъ село, ударитѣ прѣстанаха, пъкъ и пилуларитѣ се върнаха. Пѣтя спокойно прѣминахме до града. Бѣше 3 часа послѣ пладне, когато пристигнахме въ Орхание. Слънцето силно печеше. Прѣди да влѣземъ въ града отдѣсно на пѣтя въ полето се бѣлѣеха шатритѣ на ас-серя, а отъ лѣво на сосата наредени бѣха разни малки дукаччета, повечето отъ които желѣзарски. Заптитѣ и башибозуцитѣ гордо-гордо прѣстѣпваха, като подсукваха мустачкитѣ си. Съ това казваха на зрителитѣ, че живи комити водѣха. Влѣзохме въ единъ широкъ дворъ, срѣдъ когото се издигаше двуетажно паянтено здание. Това бѣше управлението. Въвѣдоха ни въ една стая, къдѣто ни снѣха беликчетата отъ ржѣтѣ и ни придадоха заедно съ единъ пликъ на тамкашния чаушинъ, който пъкъ ни въведе при каймакамина. Послѣдний като ни видѣ, стана на крака. Бѣше високъ и тантурестъ. Изглеждаше на звѣръ. Запита ме на турски езикъ отъ къдѣ съмъ, а азъ мълчахъ, пъкъ Христо му отговори, че е родомъ отъ Етрополъ. Въ това врѣме голѣмия юмрукъ на каймакамина, приличенъ на чукалникъ, се подигна до нѣкъдѣ въ въздуха, пакъ се сложи на главата на Христа, като извика: „*Алѣнъ шу ханзѣа ханузат!*“ Заптитѣ го повлѣкоха къмъ затвора. Слѣдъ това запита и мене на турски езикъ, а азъ на това нищо не му отговорихъ, приструвахъ се, като че не знаая тоя езикъ, тогава чакъ той почна на български: